

Скореча. Вrabчo, не обиждай и не се шегувай. По-добре иди там, под стряхата, дето си живееше лани, и по-добре.

Врабеца. От тебе ум не искам, глупецo. Ако мислиш, че е по-добре под стряхата, иди ти там.

Скореча. Там е тясно за мене. Аз не съм мъничък като тебе.

Врабеца. Кой е мъничък, аз ли? Добре, да излиза да се преборим. . .

Скореча. Излез, готов съм.

Врабеца. Тая работа не е толкова бърза, може и утре да стане — сега ме остави да си спя спокойно.

Скореча. Аз няма да ти пея вече. . .

Врабеца. Че какъв певец си ми ти! . . Само пишиш като стражарин. Аз пея по-хубаво от тебе. По-добре е никога да не чувам гласа ти — разваля ми музикалния вкус. Вие, приятели, ако бехте някои добри птици, хората нямаше да ви пждят есенно време. . .

Скореча. Това е клевета! Хората не ни пждят, а ние сами бягаме.

Врабеца. Бягате, защото не можете да търпите присмехите им.

Скореча. Бягаме, защото зимно време няма с какво да се храним. Няма мушички, няма червейчета, няма насекоми. . .

Врабеца. Да, а пролет идете да ни ядете храната.

Скореча. Твоята храна, врабчо, няма да ям. За мене тя не е вкусна. Ето, например, сега виждам пред вратата на къщата разсипана цяла торба просо и жито. Аз макар и да съм доста гладен, не мога да я ям.

Врабеца. Просо и жито ли? Къде е то? . .

Скореча. Че там, пред къщната врата.

Врабчо. Чик-чик, чик-чик. . . Дано няма ичимик. (Изскача из гнездото).

Скореча. (Влиза в него). Ти си голям инатин, врабецo, но като всякой инатин, ти си и голям глупец.

Нощта пада като завеса и излггания врабец отива да спи под стряхата, където му е мястото.